

A Magyar Köztársaság Nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Szegesdi Judit ügyvéd (7100 Szekszárd, Tinódi u. 9.) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek a dr. Vereckei Dénes ügyvéd (7130 Tolna, Deák F. u. 14.) által képviselt **I.rendű alperes neve** (I. rendű alperes címe) I. rendű és **II.rendű alperes neve** (II. rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében a Tolna Megyei Bíróság 2009. március 4. napján kelt, 16.G.40.015/2008/17. számú ítélete ellen a felperes részéről 18. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperes, hogy fizessen meg az állami adóhatóság külön felhívására az államnak 730.700 (hétszázharmincezer-hétszáz) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alpereseknek 15 napon belül 325.000 (háromszázhuszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében a felperes, mint engedményes vállalkozói díj megfizetésére irányuló keresetét elutasította. Döntését elsődlegesen arra alapította, hogy a peresített, a W. Rt. engedményező által kiállított, 25.380.338 forint összegű számlát az I. rendű alperes két részletben, 2002. december 10-én és 2002. december 19-én megfizette. Megállapította ugyanakkor azt is, hogy a felperes az I. rendű alperes számlájára 2002. december 9-én átutalt 18.678.685 forintot, mely átutalásra alapítottnak a felperes azon az alapon, „kvázi kölcsönszerződésre hivatkozással” érvényesíthetne igényt, hogy a felperes ezzel az átutalással „finanszírozta” az alperesi beruházást, ennek visszafizetésére, azaz e

jogcímen a keresete teljesítésére azonban nem tarthat igényt, mert ennek elszámolása és visszafizetése körében - bár a felek külön írásban nem állapodtak meg - a felek közti megállapodás semmiben nem tér el az alpereseknek a W. Rt.-vel megkötött együttműködési szerződésétől. Az 1999. november 29-én megkötött együttműködési szerződés szerint pedig a W. Rt., mint fővállalkozó a közte és az alperesek közt létrejött vállalkozási szerződés teljesítése érdekében a kivitelezés során keletkező fizetési kötelezettségek saját erő hányada alperesek részére történő átadását vállalta azzal, hogy az alperesek állami pénzalapokból, területfejlesztési alapokból forrást szereznek, szennyvíztársulatot szerveznek, majd az így szerzett forrásokat a fővállalkozási szerződésből eredő kötelezettségeik teljesítésére, illetve a W. Rt. részéről átadott források kiegyenlítésére fordítják. Ugyanakkor a W.Rt. felé a pénzösszeg visszafizetésére kötelezettséget nem vállaltak, és rögzítették, hogy amennyiben a W. Rt. által rendelkezésre bocsátott pénzösszegnek az említett forrásokból a szerződés aláírásától számított 5 éven belül nem teremődik fedezete, az addig vissza nem fizetett összeget a W. Rt. fejlesztési célra véglegesen átadott pénzeszközként kezeli, és azt vissza nem követeli. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ez irányadó a felperesre is, az általa a beruházás támogatása érdekében átadott pénzeszköz visszafizetését az alperesektől nem igényelheti.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes jelentett be fellebbezést, fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és keresete teljesítését kérte. Álláspontja szerint az alperesek a peresített számlát nem fizették meg, 2002. december 10.-én a felperes által 2002. december 9.-én átutalt összegét utalták vissza, azaz az átmeneti jelleggel kölcsönadott összeget fizették vissza, a visszautalás tényéből nem állapítható meg, hogy ezzel vállalkozói díjat fizettek volna meg, ha mégis, akkor az átutalt összeg visszafizetésére kölcsön jogcímen kötelesek. Vitatta, hogy a felperes és az alperesek között a W. Rt.-vel kötött együttműködési szerződés tartalmával azonos tartalmú megállapodás jött volna létre, álláspontja szerint a perbeli bizonyítékok együttes mérlegelése alapján ezt tényként megállapítani nem lehet.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a tényállást helyesen, a perbeli bizonyítékoknak a Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti okszerű mérlegelésével állapította meg, a helyesen megállapított tényállásból érdemben helyes jogi következtetést is vont le, döntését helyes jogi indokokkal támasztotta alá, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) és a Pp. 254. § (3) bekezdésére figyelemmel, helyes indokai alapján hagyta helyben.

A fellebbezéssel összefüggésben a másodfokú bíróság az alábbiakra utal.

Megalapozottan állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy a felperes által érvényesített számlakövetelést az I. rendű alperes két részletben, 2002. december 10-én és 2002. december 19-én megfizette. A perben 8/A/1. sorszám alatt csatolt

bankszámlakivonatokból egyértelműen megállapítható, hogy az I. rendű alperes az átutalással a peresített számlát fizette meg. A számla kifizetésének ténye szempontjából nincs a perben jelentősége annak, hogy az I. rendű alperes e számlát milyen pénzeszköz felhasználásával fizette meg,

A perbeli bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható volt az a tény is, hogy a felperes az alperesekkel megállapodott abban, hogy mivel a beruházást a W. Rt. helyett a felperes fejezi be, azoknak a kötelezettségeknek, amelyeket a W. Rt. vállalt az alperesek felé, maga is eleget tesz, a W. Rt. és az alperesek között 1999. november 29. napján létrejött együttműködési szerződésben foglaltakhoz mindenben tartja magát, az állami támogatások igénybevételéhez szüksége önerőt az alperesek rendelkezésére bocsátja, hogy ennek felhasználásával a számla önerő részének kifizetését igazolni tudják, és az állami támogatást lehívassák. Ennek érdekében történt meg 2002. december 9-én a 18.678.685 forint átutalása, melyet az idézett együttműködési szerződés tartalma szerint az alperesek a perbeli építkezéshez megszerzett források igénybevételéből szándékoztak visszafizetni. Miután a felek közt szóban, a Ptk. 198.§-a szerinti, atipikus, a Ptk.-ban nem nevesített szerződés jött létre a fent ismertetett - a W. Rt és az alperesek közti együttműködési megállapodással azonos - tartalommal, e szerződést a felperes a Ptk. 277.§ (1) bekezdése szerint, tartalmának megfelelően köteles teljesíteni, ez pedig azt jelenti, hogy a felperesnek az alperesek részére, a beruházáshoz szükséges önerő finanszírozására átadott összeget 5 év elteltével véglegesen átadott pénzeszköznek kell tekintenie, melyet nem követelhet vissza.

Azt a tényt, hogy a felperes és az alperesek között szóban a W. Rt. és az alperesek közti megállapodás tartalmával egyező megállapodás létrejött, alátámasztja a felperes ügyletkötéskori ügyvezetőjének, T.-né B. A.-nak a tanúvallomása, melyet az elsőfokú bíróság helyesen értékelt. E személynek, mint a felperes ügyletkötéskori törvényes képviselőjének tudata, szándéka és akarata a felperes, mint jogi személy tudatát, szándékát és akaratát tükrözi. A jogi személy cselekvőképtelen, képviselője útján cselekszik, a jogi személy szerződés kori akaratának, szándékának, tudatának vizsgálatakor a helyette és nevében eljáró képviselő akaratát, szándékát, tudatát kell vizsgálni. E tanúvallomás mellett olyan perbeli bizonyíték, amely annak valódiságát megkérdőjelezné, és amely e tanúvallomás bizonyítékok közül kirekesztésére alapot adna, nem merült fel. Az a tény, hogy a felperes az átutalt összeget követelésként - de mint azt T.-né B. A. hangsúlyozta, nem számla, hanem hiteltől eredő követelésként - tartotta nyilván, nem áll ellentétben T.-né B. A. tanúvallomásával, 5 évig ugyanis a felperes az átadott összeg megtérülésével számolhatott.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperesek másodfokú eljárásban felmerült költségeit megtéríteni, mely költség az alpereseket képviselő ügyvéd 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján megállapított munkadíja, valamint a Pp. 78. § (1) bekezdésére és az Itv. 79. §-ára tekintettel a Kmr. 13. § (2) bekezdése alapján köteles az

alperesek illetékmentessége folytán feljegyzett fellebbezési illetéket az állam részére megtéríteni.

P é c s, 2009. október 7.

Dr. Veszeley Józsefné s.k. a tanács elnöke, Dr. Kovács Ildikó s.k. előadó bíró, Dr. Zóka Ferenc s.k. bíró